

Griffnummer 1608 /2017
Datum van uitspraak 23 MEI 2017 IN BUITENGEWONE TERECHTZITTING
Notitienummer parket DE66.RW.101600/14/GESW3

**Rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen
afdeling Dendermonde
strafzaken**

Vonnis

D13M kamer

Aangeboden op

OPENBAAR MINISTERIE

EISER TOT HERSTEL

2353 **DE WOONINSPECTEUR**, bevoegd voor het grondgebied van het Vlaams Gewest, met kantoor gevestigd te 9000 Gent, Virginie Lovellinggebouw, Koningin Maria Hendrikaplein 70 bus 93;

⇒ Ter terechtzitting van 13 maart 2017 vertegenwoordigd door mr. P. Van Assche loco mr. V. Tollenaere, advocaat te Gent

BEKLAAGDEN

2354 1. **[naam]**, IJzerwarenhandelaar, geboren te **[plaats]**, wonende te **[plaats]** Beveren,

⇒ Ter terechtzitting van 13 maart 2017 vertegenwoordigd door mr. R. Van Roeyen, advocaat te Beveren

2355 2. **[naam]**, ondernemingsnummer **[nummer]** met maatschappelijke zetel te **[plaats]** Beveren, **[naam]**;

⇒ Ter terechtzitting van 13 maart 2017 vertegenwoordigd door haar lasthebber ad hoc, mr. D. D'Handt, advocaat te Melsele

1. TENLASTELEGGING

A.

De eerste en de tweede

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 2051 al 1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, zoals gewijzigd door het Decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft, vanaf 11.08.2013

als verhuurder, in het pand gelegen te **[plaats]** **[naam]**; kadastraal gekend als

..., eigendom van | ..., ondernemingsnummer
..., met
maatschappelijke zetel te ... volgens de enige beschikbare gegevens
van het
registratiekantoor sinds meer dan 30 jaar;

een ongeschikte en onbewoonbare woning te hebben verhuurd aan | , |
... en

Te ... in de periode van 01.02.2014 tot 13.01.2016 (st. 28, 59)

VERMOGENSVOORDEEL : Art. 42 en 43 Bis S.W.B.

De eerste en de tweede tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 8.250 euro

zijnde

hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
hetzij inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening:

huurophbrengst van de woning gedurende de periode 01.02.2014 tot 13.01.2016 of 23 maanden aan een maandelijkse huurprijs van 550 euro, verminderd met de huurachterstal van 8 maanden = 15 x 550 euro

* * *

2. PROCEDURE

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 13 maart 2017.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde het Openbaar Ministerie en de aanwezige partijen.

3. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1. De felten

Op 27 mei 2014 gaat de wooninspectie over tot controle van het pand gelegen te |

Dit pand is eigendom van de _____ met _____ als zaakvoerder van de vennootschap. Het pand omvat zes zelfstandige woningen, doch enkel woning _____ wordt onderzocht. Het gaat om een zelfstandige woning in de zin van de wooncode. Woning _____ wordt bewoond door _____. Aan het gebouw zelf zijn geen gebreken. Anders ligt het met de woning. Hier worden de volgende gebreken vastgesteld.

- Het plafond is onvoldoende afgewerkt.
- In de badkamer is er schimmel in de tegelvoegen .
- De muren in de leefkamer zijn onvoldoende afgewerkt,
- In de badkamer is er opening niet afgewerkt.
- Het raam in de slaapkamers moet behandeld worden om verdere verwerking tegen te gaan.
- In de deur van de leefkamer is de ruit gebroken. Er zitten nog scherven in de deur.
- Het raam in de leefkamer klemt.
- Er is geen gootsteen en geen aanrecht aanwezig in de woning. Er is geen keukenfunctie aanwezig in de woning. In de leefkamer is hiervoor wel een ruimte voorzien maar de keuken werd nog niet geplaatst.
- Er zijn geen 2 vrije geaarde stopcontacten in de keuken. Volgens de geldende normen is het noodzakelijk dat er 2 vrije en geaarde stopcontacten aanwezig zijn. Indien een koelkast, vriezer, kookplaat, warmwaterboller,... zijn aangesloten op een van de stopcontacten, dan komen deze stopcontacten niet in aanmerking.
- In de verdeelkast zit geen verliesstroomschakelaar. Er zijn open zekeringsvoeten niet afgeschermd tegen aanraking. De stroomkringen zijn niet benoemd.
- In de leefkamer- keuken zijn de stopcontacten afwezig. Op verschillende plaatsen komen losse blote geleiders uit de muur.
- In de gang zijn twee lichtschakelaars niet voorzien van de afschermdende behuizing.
- De verluchting van de badkamer/wc biedt onvoldoende verluchttingsmogelijkheid voor deze ruimte. Een mechanische verluchting in combinatie met een verluchttingsrooster voor deze ingesloten vochtige ruimte is aangewezen.
- De lichtschakelaar van de leefkamer en beide slaapkamers hebben geen bedieningsknop,
- De woning is niet op elke bouwlaag uitgerust met minstens één rookmelder als vermeld in artikel 2, 2° van het decreet van 1 juni 2012 houdende de beveiliging van woningen door optische rookmelders.

De woning heeft een totaal van 58 punten op het technisch verslag en is dus ongeschikt. Omwille van de ernstige gezondheids- en veiligheidsrisico's voor de bewoners, is de woning eveneens onbewoonbaar. De bezettingsnorm van de woning is gelijk aan 3 personen. Dit betekent dat de woning zonder de hoger opgesomde en beschreven gebreken, op basis van het aantal woonlokalen (3) en de netto-vloeroppervlakte (53,9m²) geschikt is voor bewoning door maximaal 3 personen. Aangezien de woning wordt bewoond door 6 bewoners, is deze onaangepast

De woning wordt verhuurd voor 550 euro per maand en dit sinds drie maanden.

_____ verklaart in verhoor het volgende.

- De vennootschap is een patrimoniumvennootschap. Hij is de zaakvoerder.

- De moeder van de bewoonster bleef bij hem aandringen om het pand te verhuren, ook al was het pand niet in orde (geen keuken).
- De huur is ingegaan op 1.2.2014 en er is ongeveer 2 tot 3 maand huurachterstal. Er is geen waarborg betaald. Er zijn vernielingen aangebracht door de bewoners.
- Er is thans een nieuwe keuken geplaatst doch deze wordt niet goed onderhouden. Er zijn nieuwe ramen geplaatst en hij gaat een mechanische verluchting plaatsen. Hij gaat ook de elektriciteit vernieuwen. Bij het opstellen van het huurcontract werd er melding gemaakt van drie kinderen.

Op 2 maart 2015 meldt eerste beklagde aan de politie dat alles hersteld is. Hij zal de wooninspectie contacteren. Op 13 januari 2016 verklaart beklagde dat nog niet alles werd hersteld. Alles wat hij herstelt, wordt onmiddellijk vernield. Het OCMW is bezig met een degelijke woning te zoeken voor het gezin met vijf kinderen. Er zijn 8 maanden huurachterstal.

3.2. Grond van de zaak

Het bij artikel 6.1 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden gewaarborgde recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat de beslissing op de strafvordering melding maakt van de overwegingen die de rechtbank van de schuld of onschuld van de beklagde hebben overtuigd en dat zij minstens de voornaamste redenen aangeeft waarom de tenlasteleggingen al dan niet bewezen worden verklaard, ongeacht of een conclusie wordt ingediend. Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat, ook bij ontstentenis van een conclusie, de beslissing omtrent de schuld met redenen wordt omkleed (Cass. 8 juni 2011 (P.11.0570.F), N.C. 2012/2, 170-171 en AC 2011, nr. 391, Cass. 29 mei 2012 (P.11.2037.N), N.C. 2013, 131-132). De rechter voldoet aan deze verdragsrechtelijke verplichting door vast te stellen dat de beklagde de gegrondheid van de strafvordering niet betwist of door de concrete redenen te vermelden, zij het op beknopte wijze, die hem hebben overtuigd van zijn onschuld of schuld (Cass. 5 juni 2012 (P.11.092.N), N.C. 2013, 132 (met noot L. HUYBRECHTS) en Cass. 23 oktober 2012 (P.2012.0300.N)).

De strafrechtelijke aansprakelijkheid van de rechtspersoon geldt voor alle misdrijven die gepleegd werden ter verwezenlijking van het doel, ter waarneming van zijn belang of voor zijn rekening en dus ook voor inbreuken inzake de woonkwalltelt (Vlaamse Wooncode) .

- Wat de materiële toerekening betreft moet er een intrinsiek verband zijn tussen het misdrijf enerzijds en de verwezenlijking van het doel van de rechtspersoon en de waarneming van de belangen van de rechtspersoon anderzijds.
- Wat het intentioneel element van het misdrijf betreft moet worden aangetoond dat het misdrijf voortkomt uit een opzettelijke beslissing genomen binnen de rechtspersoon of dat er een nalatigheid is op het niveau van de rechtspersoon die in causaal verband staat met het misdrijf. Men beoogt de hypothese waarin een gebrekkige interne organisatie van de rechtspersoon, onvoldoende opleiding of begeleiding van het personeel, onvoldoende veiligheidsmaatregelen of onredelijke budgettaire beperkingen de voorwaarden gecreëerd hebben die het misdrijf mogelijk hebben gemaakt. Een occasionele tekortkoming kan de rechtspersoon niet worden toegerekend: zelfs binnen de meest zorgvuldig georganiseerde rechtspersoon kan een misdrijf nooit helemaal worden uitgesloten.

De rechtbank kan zich voor het vaststellen van het moreel element steunen op de gedragingen van de bestuursorganen van de rechtspersoon of haar gezagsdragers, die onder meer een natuurlijke persoon kunnen zijn. Als het strafbaar feit door een vennootschap is gepleegd is het opzet genoegzaam bewezen door de vaststelling dat de leidinggevende organen kennis hadden van het opzet om de schuldige handeling te stellen en daarmee hebben ingestemd. Het opzet van de rechtspersoon kan ook worden afgeleid uit zijn kennis van eerder vastgestelde inbreuken op dezelfde regelgeving. Zodra de rechtspersoon weet heeft van een inbreuk, moet hij er alles aan doen om herhaling van deze inbreuk in de toekomst te voorkomen.

- Wat betreft de natuurlijke persoon moet er worden onderzocht of de natuurlijke persoon wel enige invloed kon aanwenden om de overtredingen van de wet te beletten of te voorkomen. Er moet ook aan de natuurlijke persoon een individuele fout kunnen worden aangewreven.

Van enige decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan slechts sprake zijn indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- de rechtspersoon moet strafrechtelijk verantwoordelijk zijn voor het misdrijf uitsluitend wegens het optreden van de geïdentificeerde natuurlijke persoon;
- de natuurlijke persoon mag het misdrijf niet wetens en willens hebben gepleegd;
- de rechtspersoon moet een zwaardere fout hebben begaan dan de natuurlijke persoon;

Het Hof van Cassatie stelde al dat artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek, dat de gevallen regelt waarin de verantwoordelijkheid van een natuurlijk persoon en van een rechtspersoon in het geding zijn wegens eenzelfde misdrijf, een strafuitsluitingsgrond invoert voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond kan gelden voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor degene die willens en wetens heeft gehandeld (lees en vergelijk : Cass. 08 november 2006, T. Strafr., 2007, 261).

In de aan het arrest van 8 november 2006 voorafgaande conclusie van advocaat-generaal Damien Vandermeersch wordt duidelijk gesteld dat om vast te stellen of de natuurlijke persoon "de fout wetens en willens heeft begaan" de rechter moet letten op diens concrete geestesgesteldheid op het ogenblik waarop hij de handeling die zijn verantwoordelijkheid in het gedrang brengt stelde, en niet op de wettelijke kwalificatie van het feit. Hierdoor wordt de functie van een natuurlijk persoon, die van hem een goed ingelicht persoon maakt of iemand die dit zou moeten zijn en die hem een verplichting tot handelen geeft, een doorslaggevend criterium. "Wetens" slaat dan op het bewust of met kennis van zaken handelen terwijl "willens" wijst op de afwezigheid van een rechtvaardigingsgrond. De vaststelling dat een natuurlijke persoon bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, zij het in belang van de rechtspersoon het hem ten laste gelegde feit heeft gepleegd, volstaat om hem te veroordelen.

Gelet op de materiële gegevens van het strafdossier, de verklaringen van eerste beklagde alsook uit de behandeling van de zaak ter zitting, is naar oordeel van de rechtbank afdoende gebleken dat beklagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlastelegging en dienen deze feiten hen dan ook te worden toegerekend.

Eerste beklaagde verhuurde wetens en willens een woning waarvan hij wist dat deze niet voldeed aan de vereisten van de Vlaamse Wooncode en met verschillende structurele gebreken (geen keuken, verouderde en niet-conforme elektrische installatie zonder verliesstroomschakelaar, badkamer zonder mechanische verluchting ...). De feiten kunnen ook aan de tweede beklaagde als patrimoniumvennootschap worden toegerekend. Gelet op het wetens en willens karakter van de feiten, dient geen toepassing te worden gemaakt van de decumulregel.

3.3. Straftoemeting

De straf moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagden zoals die blijkt uit hun strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank gekend. Niettemin dient de straftoemeting niet enkel de vergeldingsbehoefte te dienen, doch moet deze ook oog hebben voor de algemene en speciale preventie. De sanctionering moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

De feiten zijn ernstig. Illegale verhuring van onbewoonbare panden en krotwoningen betekent een ernstige inbreuk op de veiligheid van de bewoners en op hun levenskwaliteit. Dergelijk handelen maakt een inbreuk op een fundamenteel grondrecht, nl. het recht op een menswaardig leven, zoals gewaarborgd door artikel 23 van de grondwet. Beklaagden dienen hun taak als verhuurder ernstig te nemen: de verhuurde woningen dienen te voldoen aan de vereisten van de Vlaamse wooncode en mogen niet ter beschikking gesteld worden in omstandigheden in strijd met de menselijke waardigheid.

Beide beklaagden hebben een blanco strafregister.

Op de vraag tot opschorting van eerste beklaagde wordt niet ingegaan, gelet op:

- de ernst van de feiten. De ten laste van beklaagde bewezen verklaarde feiten, zoals voormeld, zijn te zwaarwichtig om het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling aan beklaagde te verantwoorden. Deze gunst zou onvoldoende bijdragen tot de bewustwording van beklaagde dat dergelijke feiten op generlei wijze kunnen getolereerd worden en onder geen beding voor herhaling vatbaar zijn;
- het feit dat aan beklaagde thans enkel een geldboete wordt opgelegd en zijn sociale reclassering bijgevolg geenszins in het gedrang komt.

Het past om aan beide beklaagden een geldboete op te leggen. Bij het bepalen van de hoogte van de geldboete houdt de rechtbank, naast de aard en ernst van de feiten en de doelstellingen van de straftoemeting, rekening met de volgende motieven.

- Een geldboete moet van die aard zijn dat zij ontmoedigt nog langer de wet te overtreden of aanzet tot een afweging van pakkans en economisch voordeel.
- Bij het bepalen van de geldboete houdt de rechtbank rekening met het winstbejag dat wordt nagestreefd.

- Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagden veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie betekenen voor de gemeenschap een grote kost.
- Tenslotte vervalsten de beklaagden de eerlijke concurrentie met verhuurders die wel inspanningen doen om de wet na te leven.

Aangezien de tweede beklaagde een rechtspersoon is, zijn de artikels 7bis en 41bis Sw. van toepassing en dienen de geldboeten als volgt te worden geconverteerd:

- *"wanneer de wet op het feit vrijheidsstraf én geldboete stelt of één van de straffen alleen: een geldboete van minimum 500 frank (thans euro) vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimum vrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumgeldboete op het feit gesteld (met dit laatste wordt dus bedoeld, de geldboete gesteld op de incriminatie voor natuurlijke personen); en van maximum 2.000 frank (thans euro) vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximum vrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete op het feit gesteld";*
- *"wanneer de wet op het feit enkel geldboete stelt: geldboete met minimum en maximum als door de wet op het feit gesteld".*

De minimum geldboete voor de rechtspersoon bedraagt 3.000 euro, voor de natuurlijke persoon 500 euro. Het past om beide beklaagden te veroordelen tot de minimum geldboete. Aan beide beklaagden kan een gedeeltelijk uitstel worden toegestaan voor een proeftermijn van drie jaar:

- voor eerste beklaagde voor 300 euro van de geldboete, zodat 200 euro effectief blijft;
- voor tweede beklaagde voor 2750 euro van de geldboete, zodat 250 euro effectief blijft.

De rechtbank is van oordeel dat deze straffen aan de beoogde preventieve en repressieve doelen tegemoet komt. Om precies van aard te zijn elk van de beklaagden de ernst en de draagwijdte van zijn fouten te leren inzien alsook als duidelijke waarschuwing die hen ertoe moet aanzetten in de toekomst hun verantwoordelijkheid ernstiger op te nemen, kan deze straftoemeting, met betrekking tot de geldboete, niet op een mildere wijze worden toegepast. Een grotere mildheid betonen zou trouwens getuigen van een permissiviteit die niet langer van aard zou zijn de beklaagde aan te zetten tot meer zin voor verantwoordelijkheid en discipline en tot het respecteren van de regels m.b.t. de Vlaamse Wooncode.

In hoofde van de eerste en tweede beklaagde wordt door het openbaar ministerie schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring gevorderd van een bedrag van 8250 euro, waarmee voldaan werd aan artikel 42 en 43bis van het Strafwetboek.

Bij de begroting van de vermogensvoordelen dient de rechtbank geen aftrek te doen van de kosten die verbonden zijn aan het plegen van het misdrijf, noch van de aankoopprijs van de goederen die het misdrijf mogelijk hebben gemaakt, ongeacht of die goederen al dan niet wettelijk zijn verkregen of in bezit zijn van de beklaagde. De berekening van dit bedrag is gebaseerd op de eigen verklaringen van eerste beklaagde.

De berekening van het wederrechtelijk vermogensvoordeel komt de rechtbank correct voor en de verbeurdverklaring ervan dient te worden uitgesproken, doch enkel t.a.v. de tweede beklagde in wiens vermogen deze voordelen zijn terecht gekomen. Het bekomen vermogensvoordeel maakt inherent deel uit van het bewezen verklaarde misdrijf. Het gaat dan ook niet op om het misdrijf als bewezen te verklaren en dan te zeggen dat men de bekomen voordelen mag behouden. Dit is een bijkomend signaal naar tweede beklagde om hem bewust te maken dat dergelijke misdrijven niet lonend zijn.

De bijdrage bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, heeft een eigen karakter en is geen straf, zodat op die bijdrage bijgevolg artikel 7 EVRM en artikel 2 Strafwetboek niet van toepassing zijn; de verhoging van de opdecimes waarmee deze bijdrage moet worden vermeerderd, gaat dan ook in vanaf de inwerkingtreding van de wet die ze voorschrijft, ongeacht het tijdstip waarop het misdrijf is gepleegd. Met ingang van 1 januari 2017 werd in artikel 1, eerste en tweede lid van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten het woord vijftig vervangen door het woord zeventig. Deze nieuwe opdecimes, ongeacht of ze nu hoger of lager zijn moeten vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk toegepast worden op de bijdrage voor het slachtofferfonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten gepleegd vóór de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdecimes invoerde.

4. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

Door de inspectie werd een herstellvordering uitgebracht, waarbij het college van burgemeester en schepenen van Hamme zich aansloot. Het volgende herstel wordt gevraagd.

- Het uitvoeren van renovatie-, verbetering of aanpassingswerkzaamheden, nl. het herstel van alle gebreken.
- Binnen een termijn van 10 maanden.
- Onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging.
- Met uitsluiting van een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Gerechtelijk Wetboek.
- Met machtiging van het bestuur om tot ambtshalve uitvoering over te gaan en tot verhaal van de kosten van herhuisvesting.
- Het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad.

Artikel 20 bis § 6 van de Vlaamse Wooncode bepaalt de wijze waarop het herstel dient bewezen te worden.

§ 6. Als de overtreder de gevorderde of de door de rechtbank opgelegde herstelmaatregelen vrijwillig heeft uitgevoerd, brengt hij de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen daarvan onmiddellijk op de hoogte. De kennisgeving wordt aangetekend verstuurd of wordt afgegeven tegen ontvangstbewijs. Na ontvangst van de vergoeding, vermeld in het tweede lid, doet de ambtenaar, vermeld in artikel 20, § 2, eerste lid, een controle ter plaatse en stelt hij een proces-verbaal van vaststelling op.

De controle ter plaatse, vermeld in het eerste lid, wordt pas uitgevoerd na de betaling van een vergoeding. De Vlaamse Regering bepaalt het bedrag van de vergoeding en de nadere regelen voor de inning ervan. De opbrengst van de vergoeding wordt toegewezen aan het Fonds voor de Wooninspectie, vermeld in artikel 19 van het decreet van 29 juni 2007 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2007.

De wooninspecteur stelt een proces-verbaal van uitvoering op. Behoudens bewijs van het tegendeel geldt alleen het proces-verbaal van uitvoering als bewijs van het herstel en van de datum van het herstel. De wooninspecteur zendt een afschrift van het proces-verbaal van uitvoering aan het college van burgemeester en schepenen en aan de overtreder en de eigenaar van de woning, het pand, de specifieke woonvorm of het goed, vermeld in artikel 20, § 1. De burgemeester kan geen conformiteitsattest afleveren zolang uit het proces-verbaal van uitvoering niet blijkt dat de herstelmaatregel volledig uitgevoerd is.

Beklaagden tonen geen herstel aan, zodat de herstellvordering van de wooninspecteur nog steeds actueel is. De vordering komt ontvankelijk en gegrond voor. De uitvoerbaarheid bij voorraad dient bevolen te worden, gelet op de door de wooninspectie vastgestelde veiligheidsrisico's.

5. TOEGEPASTE WETTEN

De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlastelegging;

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Strafwetboek, art. 2, 38, 39, 40, 42, 43bis, 50, 65, eerste lid, 66;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art.36 Wet 07.02.2003; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011); (opdeclamen)

Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;

W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);

Wet van 29 juni 1964, art. 851; gew.W. 10.2.1994; (uitstel).

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

OP STRAFGEBIED

1.

De rechtbank VERKLAART de eerste beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

De rechtbank **VEROORDEELT** de eerste beklaagde tot een **GELDBOETE** van **VIJFHONDERD EURO**, verhoogd met 50 deciemmen (x 6) of **3.000,00 euro**;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;

De rechtbank verleent de eerste beklaagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van een gedeelte van driehonderd euro, verhoogd met 50 deciemmen (x 6) of **1.800,00 euro** voor een periode van drie jaar.

Wijst de eerste beklaagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdrage - vergoeding

SPREEKT in hoofde van de eerste beklaagde de verplichting uit om **EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciemmen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Legt de eerste beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

2.

De rechtbank **VERKLAART** de tweede beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

De rechtbank **VEROORDEELT** de tweede beklaagde tot een **GELDBOETE** van **DRIEDUIZEND EURO**, verhoogd met 50 deciemmen (x 6) of **18.000,00 euro**;

De rechtbank verleent de tweede beklaagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van een gedeelte van tweeduizendzevenhonderdvijftig euro, verhoogd met 50 deciemmen (x 6) of **16.500,00 euro** van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.

Wijst de tweede beklaagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een geldboete van meer dan 12.000 euro zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Verbeurdverklaring

Verklaart beklaagde verbeurd van **8250 euro** aan vermogensvoordelen.

Bijdrage - vergoeding

SPREEKT in hoofde van de tweede beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciemmen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Legt de tweede beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

Kosten

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **233,89 euro**.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank beveelt eerste en tweede beklaagde hoofdelijk om over te gaan tot het herstel van de gebreken van het betrokken pand gelegen te _____, kadastraal gekend als _____, zodat het pand opnieuw voldoet aan artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

De rechtbank zegt dat dit herstel dient te worden gerealiseerd binnen een termijn van **10 maanden** na de uitspraak van het vonnis.

De rechtbank zegt voor recht dat de beklaagde na uitvoering van de werken de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen dient te verwittigen.

De rechtbank zegt voor recht dat indien de plaats niet wordt hersteld binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak van het vonnis, de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hamme worden gemachtigd om van ambtswege in de uitvoering ervan te kunnen voorzien.

De rechtbank zegt voor recht dat wanneer de overtreder in gebreke blijft, hij verplicht is alle uitvoeringskosten te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.

De rechtbank zegt dat aan elk van de beklaagden een dwangsom zal worden opgelegd van 150 euro per dag vertraging bij de niet-uitvoering van het herstel.

De rechtbank zegt voor recht dat de voorgemelde termijn enkel aan de hoofveroordeling wordt gekoppeld en geen dwangsomtermijn is in de zin van artikel 1385bis Ger.Wb.

De rechtbank machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen om de kosten van artikel 17bis, § 2 Vlaamse wooncode te verhalen op beklaagden. De rechtbank zegt voor recht dat zij deze kosten dienen te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.

De rechtbank verklaart huidige beslissing over de herstellvordering uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk rechtsmiddel.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

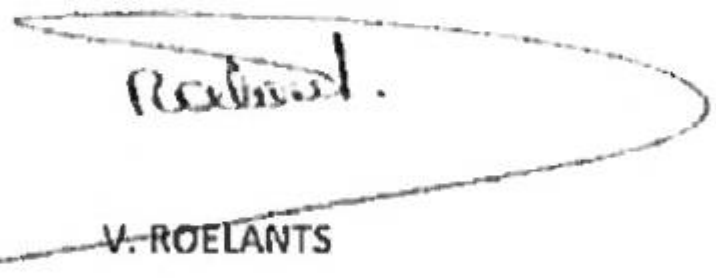
Aldus gewezen en uitgesproken in buitengewone openbare terechtzitting van
DRIËNTWINTIG MEI TWEEDEUZEND ZEVENTIEN

Aanwezig:

V. Roelants, rechter, voorzitter van de D13M kamer,
K. De Beule, substituut Procureur des Konings,
G. De Visscher, griffier,

G. DE VISSCHER

V. ROELANTS

Griffie rechtbank eerste aanleg
Oost-Vlaanderen
afdeling Dendermonde

Datum :

COR m.

13 bladzijden :

Betaalde rechten :

5,00

EURO

EURO

De Griffier

Vrij van rechten